

עפרונות צבעוניים

סיפור – מסומה אנסריאן

איורים – פטמה פאזל

معمومه انصاريان

فاطمه فاضل

אבא מחמיר פנים.
אחי מדליק את הטלוויזיה שוב.

טלוויזיה

כולם רואים טלוויזיה. אף אחד לא משחק
אתי. עליתי על כיסא וכיביתי את
הטלוויזיה.
אמא אומרת "למה עשית זאת, ילדה?"

אמא חוזרת מהמשרד. היא הולכת
למטבח ואני אחריה. היא משיבה
אותי על כיסא ומבשלת. אני מחכה
הרבה זמן אבל הבישול לא
מסתיים ואני מתחילה לבכות.

אמא מחבקת ומנשקת
אותי ושמה אותי שוב
בכיסא. אני עצובה כי
כשהיא מבשלת, לא
אוכל לראות את פניה.

כשאחי חוזר מבית הספר הוא מכין
שעורים ולא משחק אתי. כל הזמן מכין
שעורים. אני מחכה אך הוא ממשיך
ואני מטפסת על כיסא, לוקחת את
העפרון שלו ובורחת. הוא רץ אחרי,
אבל אני רצה יותר מהר.

כשאבא חוזר הביתה הוא לא משחק אתי.
הוא קורא עיתון. אני מחכה הרבה זמן אבל
הוא לא גומר לקרוא עיתון. אני שמה את ידי
על מקום שאותו הוא קורא ומביטה לו
בעיניים. הוא מדגדג לי בסנטר. אנו צוחקים
רגע והוא מחיל שוב לקרוא.

מדוע אף אחד לא מדבר אתי?
מדוע אף אחד לא משחק אתי?

אני נשכבת על הרצפה ועוצמת
את עיניי. אני רוצה לבעוט בכל.

פתאום משהו נופל על רגלי.
זה העפרון הירוק שאומר "תשחקי אתי!" אני מופתעת.
גם עפרון כחול, וצהוב ואדום קופצים מהשולחן ונעמדים לפני.

העפרון הירוק אומר "שחקי אתנו אם את רוצה."
אני שואלת "אתכם?"
והוא עונה "מובן. אולי משחק ציורים?"
"אמרת משחק ציורים?" אני אומרת "אבל אני לא יודעת איך לשחק."

עפרון כחול אומר "פשוט, נחזיק את היד שלך."
עפרון אדום אומר "זה משחק נעים. תנסי"
ואני "אני רוצה את אמא ואבא."
עפרון צהוב אומר "תרצי לצייר אותם?"
אני צוחקת ושואלת "איך?"
עפרון ירוק אומר "אל תדאגי. רק תביאי כמה דפי נייר."

נראה לי קשה מאוד לצייר את אמי,
כשהיא מבשלת.
עפרון ירוק נכנס ליד שלי ומצייר
חצאית של אמי.
עפרון כחול מצייר את החולצה שלה.
עפרון חום מצייר שערות ארוכות של
אמא ועפרון ירוק מצייר את הנעליים.

אני מסתכלת על הציור של אמא. הוא נראה לי
יפה. אני רוצה לצעוק מאושר.
עפרון צהוב שואל "אולי תראי זאת לאמא?"
אמא רואה את הציור ואומרת "כמה יפה! אני לא
מאמינה! עשית זאת בעצמך?"
אני קורצת לעפרונות צבעוניים ואומרת "עשיתי
זאת יחד עם העפרונות."
אמא מחבקת אותי ואומרת "כמה גדלת. כבר
אי-אפשר להרים אותך בזרועותיי."
היא שמה את הציור על המזנון במטבח. אומרת
"הציור יישאר לפניי. אשמח לראות אותו."

אני לוקחת את העפרונות ורצה לאבא. נראה לי קשה לצייר את
אבא כשהוא קורא עיתון! אבל העפרונות עוזרים. הכחול מצייר
את החולצה שלו. החום מצייר שערות ושפם. הירוק את
המכנסיים והצהוב את העיתון.
ציור של אבא יפה מאוד. אני שמחה מאוד.
העפרון הצהוב שואל "אולי תראי את הציור לאבא?"

אבא מניח את העיתון ומביט על הציור.
הוא צוחק ואומר "איזה ציור יפה! עשית
זאת בעצמך?"
אני מסתכלת על העפרונות ואומרת
"עשיתי זאת יחד עם העפרונות
הצבעוניים שלי."
אבא תולה את הציור על הקיר, מתיישב
ומביט עליו ממרחק.

אני לוקחת את העפרונות הצבעוניים לאחי.
קשה לצייר אותו כשהוא עושה שעורי בית.
העפרון הצהוב עוזר לי לצייר את השולחן
של אחי. גם העפרון הכתום עוזר. אני
מציירת אתו את החולצה והמכנסיים.
אומר העפרון הירוק "עכשיו זה התור שלי"
ואני מציירת אתו את המחברת והסרגל.
הציור של אחי יפה מאוד. אחי מביט עליו
ואומר "איזה ציור יפה. עשית אותו בעצמך?"
קשה להאמין!
ואני עונה "אני והעפרונות הצבעוניים שלי."

הוא שם את הציור על הקיר בחדרו
ואומר "לא חשבתי שתוכלי לצייר כל
כך יפה. אולי נצייר ביחד?"
אני שמחה "יופי! נצייר ביחד".